

намислила съ сънища да мя безпокои. Като спяхъ нощесъ слушамъ на снѣнѣ нещо да ми говори; чувамъ човечески гласъ да мя пита: — гдѣ е братъ ти? Азъ изѣднахъ са договѣдихъ, че това ще е чумата но азъ ѝ неотговорихъ правото, азъ малко са боя отъ нея.—Ако ти трѣбва, казахъ азъ; — можешъ да идишъ да го търсишъ, менъ малко ми трѣбва.—Азъ, каза гласътъ,—ще му изсуша цървулитѣ.—Ами твоите кой ще намокри? попитахъ азъ. Като казахъ тѣзи думи, стори ми са, че са приближава нѣщо къмъ меня. Азъ скокнахъ да търся кривакътъ си и да вигамъ на помощъ кучето, но като се събудихъ, глѣдамъ че нѣма нищо освѣнъ кучето, което лѣжеше около главата ми.

Дѣдо ми наистина имаше братъ, който, за да се отърве отъ чумата, бѣше избѣгалъ въ гората. Слѣдъ нѣколко време, когато се умири всичко, той се завърна въ дома си и дѣдо ми му расказа сънятъ. Той незная, какво прави, какво струва, слѣдъ нѣколко време се чу, че е болѣнъ, а единъ пжтъ — умрѣлъ. Въ насъ, славо богу, нищо не се случи; чумата и съ конь идва и пѣша идва нищо неможи да направи.

Всички съ голѣмо внимание слушахме расказа на баба. Наистинна расказа бѣше любопитенъ, на ние чувствавахме, че по някога побѣгвахъ по нашите жили студени трѣпки.

— А сега гдѣ е чумата? попитахъ азъ баба си.

— Да може да се яви ей-сега, каза една отъ моитѣ другарки.—Инглизитѣ я хванжли въ едно шише, каза баба ми,—и тамъ проклѣтата ще стои хиляда години.—Бабо, казахъ азъ,—ами сега за какво ще ни раскажешъ още; раскажи за Василя Липиря, който ходялъ да мори хората и когато изгорили, или ако искашъ раскажи за самодивитѣ, които играяли съ